

[Formanden.]

7) Første behandling af:

Forslag til lov om en særlig ydelse til alders- og invaliderentemodtagere m. fl.

Mødet hævet kl. 17³⁰.

140. møde.

Tirsdag den 20. maj kl. 13.

Formanden: I skrivelse af dags dato meddeler finansministeren, at han ønsker skriftligt her i tinget at fremsætte:

Forslag til lov om forældelse af visse skattekrav.

I skrivelse af 17. d. m. anmoder ministeren for handel, industri og søfart om, at der foretages valg af et nyt medlem til repræsentantskabet for Danmarks Nationalbank for tiden indtil 31. marts 1956 i stedet for minister for offentlige arbejder Jørgen Jørgensen, der har ønsket at udtræde af repræsentantskabet.

Det er meddelt mig, at det ærede medlem hr. *Jørgen Jørgensen (Ullerup)* ønsker at udtræde af udvalget angående forslag til lov om anvendelse af modværdien af de i henhold til Det europæiske Genopbygningsprogram modtagne gaveydelse.

Hvis ingen gør indsigelse imod, at valg af et nyt medlem til det nævnte udvalg foregår i indeværende møde, betragter jeg tingets samtykke hertil som givet. (Ophold). Det er givet.

Til at indtræde i det nævnte udvalg i stedet for Jørgen Jørgensen (Ullerup) har vedkommende gruppe udpeget: *Karl Olsen.*

Skriftlig fremsættelse af lovforslag.

Finansministeren (Thorvil Kristensen): Jeg skal tillade mig for det høje ting at fremsætte forslag til lov om forældelse af visse skattekrav.

Ifølge lov af 22. december 1908 om forældelse af visse fordringer gælder der for statens og kommunens krav på skatter en forældelsesfrist på 5 år.

På grund af det overvældende antal sager om efterbetaling af skat — over 150 000 —, der blev taget op på grundlag af den ekstraordinære formueopgørelse i henhold til pengeloven af 22. juli 1945, blev det nødvendigt at søge en forlængelse af forældelsesfristen for skattekrav, der rejstes på det nævnte grundlag. Ved lov nr. 231 af 27. januar 1950 blev den almindelige forældelsesfrist forlænget med 2 år til 7 år.

Da den nævnte lov blev vedtaget, reste-rede der ialt ca. 9 000 efterbetalingssager. For langt den største dels vedkommende er disse sager afsluttet, men der resterer dog endnu et antal sager, som ikke vil kunne behandles eller færdigbehandles inden udløbet af den forlængede forældelsesfrist, navnlig fordi behandlingen beror på den endelige behandling af sager, der henhører under revisionsudvalget for tyske betalinger.

Efter de gældende bestemmelser er forholdet det, at efterbetalingssagers behandling skal stilles i bero, hvor der er rejst sag mod skatteyderen om tilbagebetaling af fortjeneste ved erhvervsvirksomhed i tysk interesse. I sådanne tilfælde kan behandlingen af efterbetalingssager altså først gå sin gang, når afgørelse med hensyn til avancereguleringen foreligger.

De af revisionsudvalget for tyske betalinger afsagte kendelser kan indbringes for et ankenævn og for domstolene, og der er i februar i år blevet afsagt dom af Højesteret i 2 entreprenørsager af vidtrækkende principiel betydning. Dommene angik fortolkningen af bestemmelsen i lov nr. 500 af 9. oktober 1945 § 3 om avanceberegningen for dem, der har påtaget sig tysk arbejde „efter ordre eller anvisning“ fralovlig dansk myndighed. Hvor sådan ordre eller anvisning har foreligget, tillades en højere avanceberegning. Den nævnte lovbestemmelse var hidtil blevet fortolket som alene omfattende tilfælde, hvor der direkte af dansk myndighed var givet en bestemt person anvisning på at udføre et bestemt betegnet arbejde, og man havde endvidere fulgt den opfattelse, at der efter den 29. august 1943 ikke mere kunne forekomme nogen „ordre eller anvisning“. Disse fortolkninger underkendte Højesteret. Dette har skabt en helt ny situation for revisionsudvalget. Efter dommenes afsigelse må udvalget i meget betydeligt omfang genoptage behandlingen af sager, hvori udvalget havde truffet afgørelse på grundlag af den tidligere hævdede, nu underkendte fortolkning af den omtalte lovbestemmelse. Arbejdet med fornyet behandling af så-